

har liggende i Fonden — hvilket han naturligvis oftere gjør, — saa kunde man efter den her skete Opstilling ligesaa godt sige, at han skulde føre det, han fik for disse Par Millioner, til Indtægt for Fonden, men det gjør han naturligvis ikke. Det er en Omsætning, der er skeet, hvorved Fonden bliver lige rig og lige fattig. De see altsaa, mine Herrer, at den hele Postering i § 3 er aldeles forvirrende, aldeles illusorisk. Der skulde gaae ikke Mindre end 1,733,000 Rd. ud, hvilket dog er et temmelig bethdeligt Beløb at postere urigtigt, naar der kun er Tale om en samlet Sum af 1,983,000 Rd.

Jeg skal ikke nægte, at det jo var meget muligt, at man kunde rette disse og andre tilsvarende Feil og gjøre et alvorligt Forsøg paa at gennemføre den — jeg skal gjerne tilføie det — i og for sig rigtige Tanke, der synes at kunne ligge under denne Postering, men jeg troer dog, at det vilde være bedre, navnlig for Sammenligningen med vore tidligere Finantslove og for at undgaae alle lignende mislige Posteringer, om man ganske simpelt holdt sig til den gamle Form, og at altsaa Finantsministeren igjen trygt forelægger Forslag til en tilkommende Finantslov i den Form, hvori han har forelagt det nærværende Forslag. Jeg mener derimod ikke, at der skulde være nogen særlig Anledning for Landsthinget til nu at optræde med stor Iver for at faae det foreliggende Forslag reformeret i den antydede Retning, eftersom det dog er vist, at det ikke giver en Skilling ind i Statskassen, hvad enten Paragraphen skrives paa kryds eller paa tværs; Opstillingen bliver blot feilagtig og urigtig, men Statskassen bliver lige rig og lige fattig derved, og der er derfor ikke Grund til at lægge overvættets stor Vægt paa, om saadanne Former ere ordnede paa den ene eller anden Maade.

Ganske anderledes godt vilde det være, om man ved disse Forhandlinger kunde gjøre Realktedsforandringer, hvorved man virkelig kunde skaffe Penge tilveie eller undgaae Udgifter eller Lignende; det var Noget, der var — synes det mig — meget forjensfjligt. Enhver vil nu gjerne for sit Vedkommende indlægge sig For-tjeneste, og jeg vil derfor ogsaa tillade mig at

forsøge paa at gjøre et lille Skridt i denne Retning; det er kun beskedent, men det koster heller ikke megen Uleilighed at gjøre det. Jeg vil tillade mig at tilbyde den høitærede Finantsminister, ikke blot for dette Aar, men for alle Aar en lille Indtægt af 150,000 Rd., og hvad jeg dertil vil ubede mig af Finantsministeren, er ikke Andet end et Pennestrøg; det skal virkelig ikke koste nogen Skatteborger en eneste Skilling; det skal heller ikke forandre det Allermindste i nogen som helst anden Henseende; der fordres blot dertil en reen indre, overordenligt simpel administrativ Beslutning oppe i Finantsministeriet. Efter disse Bemærkninger maa jeg naturligvis slynde mig med at komme med min Opdagelse; thi ellers troe de Herrer ikke, at det Hele er alvorligt meent. Jeg skal da begynde med en lille historisk Forklaring. For mange Aar siden, da jeg selv forestod Finantsministeriet, blev jeg henimod Slutningen af den Tid, da jeg var Minister, gjort opmærksom paa et høist besynderligt og anomalt Forhold, der fandt Steb med Hensyn til Clasfelotteriet. Jeg besluttede dengang at tage Sagen under meget alvorlig Overveielse og at skaffe Staten selv den Indtægt deraf, som jeg nu nærmere skal antyde — den var dog ikke dengang fuldt saa stor, som den nu er bleven —; men jeg kom snart efter til at forlade Posten som Minister, og mange andre og langt vigtigere Forhold traabte saa imellem, saa jeg ganske glemte den hele Sag. Jeg havde fuldstændigt glemt den i den efterfølgende Række af Aar, men nu for nogen Tid siden blev jeg mindet om den ved et paa vore Pladser her i Salen omdeelt Skrift af en Forfatter, som jeg ikke har den Ære at kjende, der omhandlede Clasfelotteriet. Denne Forfatter kom iøvrigt til en anden Slutning end den, hvortil jeg er kommen; han gif overhovedet egentligt ikke ud paa at ville skaffe Finantserne nogen Indtægt, men han gif ud paa at ville have visse Foranstaltninger gennemførte, som han syntes ville være til Fordeel for Spillerne. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig nærmere herved; men ved dette Skrift kom, som sagt, hele min tidligere Ibeerælle frem paany. Jeg har derefter undersøgt Forholdet nærmere, og jeg figer nu med fuldkom-